

Ladislav Kubíček

Dar moudrosti a rozumu

Moudrost vidí věci světa tak, jak je vidí Bůh. Moudrost nelze nastudovat, lze si ji jediné vymodlit. Známe příklady moudrých babiček a naopak nemoudrých, a přece vzdělaných vědců. Dar rozumu se týká našich otázek „jak?“ a „proč?“. Marxismus pokládá otázku „proč?“ za nevědeckou. Všechno se vyvinulo, jen se neptejte proč. Začneme-li se takto ptát, dojdeme k důvodu, k účelu věcí. Například pochopíme, že už první savec musel mít dokonale vyvinutou dělohu, která se do dvou minut po porodu stáhla, jinak by první samička vykrvácela a celý rod by vyhynul. Rovnou tu tedy musel být savec dokonalý, nikoli postupným vývojem vzniknuvší. Všechny tyto podrobnosti musel ale přece někdo předem promyslet. Je zřejmé, proč se marxismus tolik bojí otázky „proč?“ i spojitosti mezi vírou a vědou. Nebojme se klást si tyto otázky všude - v přírodě i ve vědě.

Dar vědění

Dar vědění je suma moudrosti a poznání, která je plodem práce celých generací a ke které máme každý svou práci přispět. K tomu jsme dostali potřebné hřivny, k tomu dostáváme i potřebný čas. Nikdo své schopnosti nedostal jen pro sebe, dostal je ke službě druhým. Největším nepřítelem daru vědění je mechanické hromadění vědomostí bez posvěcujícího vlivu Božího. Pouhé archivování. Věda se pak stává řemeslnou rutinou, která všechno tvůrčí rdousí. Stává se, že špičkový odborník na církevní umění zůstává ateistou. Jak je to možné? Pouze sbírá vědomosti, aniž by měl osobní kontakt s Bohem. Totéž platí i ve světě vědy. Mezi astronomy najdeme jak lidi hluboce věřící, tak zapřísáhlé ateisty. Ze stejného důvodu.

Dar dobré rady

Dostalo-li se mi moudrosti, jsem povinen ne-sobecky poradit druhým. V tom je rozdíl mezi poradnou advokáta a darem dobré rady. Nebojme se prosit Ducha svatého o radu pro druhé i pro sebe. Ale pozor – co je dobré pro mě, nemusí být dobré pro druhého. Proto se zásadně ptejte: „Pane Bože, co ty chceš? Co plánuješ s tímto člověkem?“ Znáš nějakou modlitbu k Duchu svatému? Umím se k němu modlit vlastními slovy? Ptám se ho na radu? Jak často? Umím na radu trpělivě čekat? Nerozhoduji se, dokud neslyším odpověď

Boží. To nám budiž zásadou. Až budu potřebovat odpověď znát, určitěji dostanu. Chce to více pokory, poslušnosti, trpělivosti a samozřejmě i víry. Často slýchávám: „A co když mi Pán Bůh neodpoví?“ To je chybné uvažování. Víra je tu nutným předpokladem. Je nutno věřit, že mi Bůh odpoví a vůbec o tom nepochybovat!

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Zapalují?)

Richard Rohr

Znovuobjevení růžence

Nedávno jsem znovu objevil růženec, modlitbu, kterou jsem se po léta nemodlil. V této fázi života ji považuji za velice silnou. Když se modlím růženec, nestarám se tolik o modlitbu. Nechávám kuličky jen tak plynout mezi prsty a odříkávám věty znovu a znovu a z nějaké příčiny to zastaví shon v mé hlavě. Umožňuje mi to žít v centru, v přítomném okamžiku – ani v minulosti, ani v budoucnosti.

Začalo to na svátek Panny Marie z Guadalupe. Mariina osoba se mi stala velmi přítomnou a velmi reálnou – jako můj průvodce a souputník, jako přítel, který mne má rád.

Když jsem se začal modlit růženec, staly se nejrůznější věci a realizoval se i můj sen o Centru akce a kontemplace. Nechci tvrdit, že by to byla nějaká magická cesta, jak přimět Boha, aby konal to, co člověk chce. To by bylo nedorozumění o síle modlitby. Víím však, že růženec byl formou modlitby, jež mi byla dána k tomu, abych já sám dokázal ustoupit stranou.

S růžencem mohu naslouchat. Mohu se Bohu vzdát a důvěřovat mu tak, že se stanu svého druhu nástrojem, jak by byl řekl František, jakýmsi kanálem pro vše, co by Bůh chtěl konat. A já si myslím, že v tom je smysl veškeré naší modlitby: neprosazovat se před Bohem a nechtít ohýbat Boží ruce, ale zcela jednoduše být schopen znovu naslouchat.

Jediným způsobem, jak pravdě naslouchat, je ustoupit z cesty: své pocity, potřeby, svá nutkání, odpovědi, to vše musíme dát stranou. Bůh nepotřebuje nic. Bůh se na nic neptá a nic nežadá. Modlíme se jen proto, abychom směli Boha poznat.

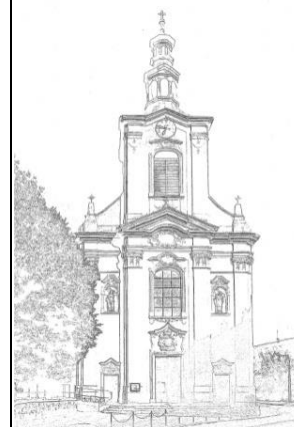
(meditace pro 13. neděli v mezidobí)

Citronový koláč

16 lžic polohrubé mouky, 9 lžic škrobové moučky, ½ kypřicího prášku do pečiva, 1 citron (šťáva + kůra), 125g cukru, 2 vejce, 125g másla
vše vyšlehat dohladka, péct při 180°C asi 45 minut
poleva: 2 lžíce citronové šťávy, 200g moučkového cukru

Václav č. 26 (2020)

28. 6. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

13. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30
Út 17:30
St, Čt 8:00
Pá 16:30

Modlitební skupina

Út 16:30

Okolní kostely vždy v 8:00

1. ne v měsíci Během
2. ne v měsíci letních
3. ne v měsíci prázdnin
4. ne v měsíci na venkově
5. ne v měsíci mše sv.
nebudou

DD Milešov

Pá v 9:30

Farní kavárna je na faře každou neděli po mši svaté.

➤ Vzhledem k potřebám sloužit věřícím o prázdninách jinak než během roku, budou nedělní mše sv. během letních prázdnin pouze v 9:30 v kostele sv. Václava Lovosicích. Během letních prázdnin ranní **mše v 8h na vesnicích nebudou.**

➤ **Pouť na Klimentku u Brozan** (Klimentek Hostenice) bude 6.7. 20 v 10:30 hlavní celebrant je opat kanonie premonstrátů na Strahově P. Daniel Peter Janáček.

Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci

Ježíšova modlitba

... A proto ten, kdo obdržel dar prokazování úcty a velebení moci Vševládce, ten ve své modlitbě vyjadřuje se zvláštním citem a nadšením slovo „Pane“, pod kterým rozumí velikost a moc Tvůrce světa. Ten, kdo obdržel tajemné vylití lásky do srdce, je zvláště nadšen a naplněn sladkostí zvolání „Ježíši Kriste“. Podobně jako jistý starec nemohl bez zvláštního vzepětí lásky a štěstí ani slyšet jméno „Ježíš“, pronesené třeba i v obyčejném hovoru. Nezdolně věřící v božství Ježíše Krista, soupodstatného s Bohem Otcem, se rozohní a ještě více upevní ve víře při pronášení slov „Synu Boží“. Kdo má dar pokory a hlubokého poznání vlastní slabosti, je při slovech „smiluj se nade mnou“ zkroušený, pokorný a tato poslední slova Ježíšovy modlitby vyslovuje se zvláštní vroucností, živí naději v Boží milosrdenství a oškliví si své poklesky. To jsou příčiny, jak myslím, různé intonace při pronášení modlitby ve jménu Pána Ježíše Krista!... A z tohoto pozorování při poslechu lze porozumět (k Boží slávě a pro vlastní poučení), kdo je prodchnut jakým citem a kdo má jaký duchovní dar.

Na to mně někteří říkali: Proč se však všechny ty příznaky skrytých duchovních darů neobjevují spolu, dohromady? Tak by ne jedno, ale každé slovo modlitby bylo proniknuto stejně nadšenou intonací modlícího se.

Odpověděl jsem na to takto: Poněvadž milost Boží rozděluje dary moudře a rozličně, každému proti jeho síle, jak vyplývá z Písma svátého, tak kdo by mohl pocítit a svým omezeným rozumem pochopit působení milosti? Copak není hlína zcela v moci hrnčíře, a on není schopen dělat z hlíny to či ono?

Pět dní jsem prožil s tím starcem a on se pomalu začal uzdravovat. Ten čas pro mě byl tak poučný, že jsem ani nepozoroval, jak uběhl, neboť jsme se v té komůrce, jakoby v tiché klauzuře, nezabývali ničím jiným, než že jsme se tiše modlili, vzývali jsme jméno Ježíše Krista, nebo jsme rozmlouvali o jediném - o vnitřní modlitbě.

Jednou k nám zašel jakýsi poutník. Velmi naříkal a lál Židům, jejichž osadami procházel a trpěl od nich nepřijemnosti a podvody. Byl tak rozhořčen, že je proklínal a považoval je za nehodné vůbec žít na zemi pro jejich tvrdošijnost a bezvěrectví. Řekl, že k nim má nepřekonatelný odpor. Když to ten starec vyslechl, začal ho poučovat.

Nadarmo laješ, můj příteli, řekl, a proklínáš Židy. Oni jsou také stvoření Boží, jako my. Je třeba je litovat a modlit se za ně, a ne je proklínat. Věř, že tvůj odpor k nim pochází z toho, že nejsi utvrzen v lásce Boží a nemáš základ vnitřní modlitby.

A proto nemáš ani vnitřní klid. Přečtu ti o tom ve svátých Otcích. Poslouchej, co píše Marek Poustevník: „Duše, vnitřně sjednocená s Bohem, z velké radosti bývá jako hodné a dobrosrdečné dítě a nikoho již neodsuzuje, ani Heléna, ani pohana, ani Žida, ani hříšníka, ale na všechny bez rozdílu hledí čistýma očima, raduje se stejně z celého světa a přeje si, aby všichni Heléni i Židé i pohané oslavovali Boha.“ A egyptský Makarius Veliký říká, že ti, kdo mají dar vnitřního nazírání „se rozpalují tak velkou láskou, že kdyby to bylo možné, každého člověka by pojali do svého nitra, aniž by rozlišovali, zda je zlý, nebo dobrý“. Slyšíš, milý bratře, jak soudí svatí Otcové. A proto ti radím, abys odložil vztek a hleděl na vše, jak se nachází pod prozřetelností vševědoucího Boha. A když tě něco rozzlobí, obviňuj sebe z nedostatku trpělivosti a pokory.

Přešel více než týden a starec se uzdravil. Já jsem mu z duše poděkoval za všechna dobrá ponaučení a rozloučil jsem se s ním. On odjel na své místo, já jsem pokračoval ve své zamýšlené cestě.

Už jsem se blížil k Počajevu. Neušel jsem sto verst, když mě dohnal nějaký voják. Zeptal jsem se ho, kam jde. Řekl mi, že domů, do Kameneco-podolské gubernie. V mlčení jsme spolu ušli deset verst. Všiml jsem si, že těžce vzdychá, jako by se něčím trápil, a je celý zamračený.

Zeptal jsem se ho: Proč jsi tak smutný?

On se toho chytil a řekl: Dobrý člověče! Když už sis všiml mého trápení, zapřísahaj se pevně, že to nikomu neprozradíš, a já ti o sobě všechno povím. Neboť mně se blíží smrt, a nemám s kým se poradit.

Ujistil jsem ho křesťansky, že nemám žádnou potřebu někomu něco donášet a z bratrské lásky mu rád poradím, pokud mohu.

...

Když jsem to vše vyslechl, podivil jsem se pro sebe a velebil jsem Boží moudrost a milost, když jsem viděl, jak rozličnými způsoby obrací hříšníky. Řekl jsem mu: Milý bratře! V čas, kdy máš strach a tíseň, by ses měl modlit k Bohu. To je hlavní lék na všechna naše trápení.

- Ale to nejde, řekl mi, mám za to, že jakmile se začnu modlit, tak mě Bůh hned zničí.

To je hloupost, bratře! Ty myšlenky ti vkládá ďábel. Bůh je nekonečně milosrdný a má soucit s hříšníky, těm, kdo se kají, brzo odpouští. Jistě znáš Ježíšovu modlitbu: Pane Ježíši Kriste, smiluj se nade mnou hříšným. Bez přestání se ji modli.

- Jak bych mohl neznat tu modlitbu! Když jsem chodil krást, někdy jsem se ji modlil, abych si dodal odvahy.

- Tak to vidíš, Bůh tě nezničil ani tehdy, když jsi šel loupit a modlil ses. Zahubí tě snad, když se začneš modlit na cestě k

pokání? Vidíš, že tvoje myšlenky jsou od nepřítele! Věř, milovaný, budeš-li se modlit tuto modlitbu, bez ohledu na to, jaké ti budou přicházet myšlenky, brzy pocítíš útěchu, všechen tvůj strach a tíha odejde a ty se nakonec docela uklidníš. Staneš se zbožným a všechny hříšné vášně zmizí. Ujišťuji tě o tom, protože jsem to poznal ze zkušenosti.

Při tom jsem mu vyprávěl několik příhod, při nichž Ježíšova modlitba projevila svoji zázračnou moc nad hříšníky. Nakonec jsem ho začal přemlouvat, aby před návratem domů zašel se mnou k počajevské Matce Boží, útočišti hříšníků, a tam se vyzpovídal a přijal svátosti. Všechno voják vyslechl pozorně a očividně i s radostí. Se vším souhlasil. Šli jsme tedy spolu do Počajeva, s úmluvou, že jeden s druhým nebudeme mluvit a budeme se bez přestání modlit Ježíšovu modlitbu. Tak jsme šli celý den. Druhý den mi řekl, že pociťuje úlevu. 1 napohled byl klidnější než předtím. Třetího dne jsme přišli do Počajeva a já jsem mu znovu nakázal, aby ve dne ani v noci, dokud neusne, nepřerušoval modlitbu, a ujistil jsem ho, že nejsvětější jméno Ježíšovo je nesnesitelné nepřítelům a má sílu ho zachránit. Při tom jsem mu přečetl z Dobrotoljubija o tom, že je třeba modlit se Ježíšovu modlitbu v každý čas, zejména však se zvláštní pečlivostí a horlivostí tehdy, když se připravujeme k přijetí svátostného Krista. Řídil se podle toho. Bez prodlení se vyzpovídal a přijal svátosti. 1 když myšlenky na něho ještě občas dorážely, ale snadno je odháněl Ježíšovou modlitbou. V neděli, aby se mu lépe vstávalo na jitřní, si šel večer brzy lehnout, a modlil se Ježíšovu modlitbu, já jsem ještě seděl v koutě u lampy a četl jsem Dobrotoljubije. Uplynula hodina a on usnul. Já jsem se začal modlit.

Najednou za dvacet minut se probudil, hbitě vyskočil a přiběhl ke mně. V slzách a s velkou radostí řekl: Ach, bratře, co já teď viděl! Jak je mi lehká a radostně! Věřím, že Bůh nemučí, ale miluje hříšníky. Sláva Tobě, Pane, sláva Tobě!

Udivený a rozradostněný tím požádal jsem ho, aby mi vyprávěl, co se mu přihodilo.

Hle toto: Jakmile jsem usnul, viděl jsem sebe na té samé louce, kde mě mučili. Zpočátku jsem se polekal, ale viděl jsem, že místo mraku vyšlo jasné slunce, nádherná záře osvětila celou louku a já jsem na ní spatřil krásné květiny a traviny. Najednou ke mně přišel děd, tak krásný, že jsem se nemohl vynadívat, a tak laskavě a přívětivě mi řekl: Jdi do Žitomiru ke kostelu Jiřího Vítězného, tam tě přijmou jako hlídače chrámu. Zde žij do konce života a bez přestání se modli. Bůh se nad tebou smiluje! Jen to dořekl, pozhnal mi a v tu chvíli zmizel. ...

(z knihy Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci)